

„Чудно.

Људи на сваком кораку, а ја сама.“

Детињство је најлепше доба човековог живота. То је период када свако почиње да развија личност. Немамо сви срећу да имамо оба родитеља или бар старатеља. Нисмо ни сви те среће да одрастамо у срећној породици, без насиља, са кровом над главом. Тада добијени ожиљци, никада не зацељују.

Осећај самоће напуштене или злостављане деце, који их прати још од малих ногу, никада нећемо моћи ни да замислимо. Та бол, туга, затварање у себе, доводи до тога да се запитају шта је смисао живота и да ли је уопште вредно живети. Без љубави нема живота. Живети без љубави је као да си лутка без осећања или ствар са којом свако ради шта му је воља.

Људи имају предрасуде да је сваки родитељ најбољи за своје дете. Некада несвесно, а некада чак и свесно, родитељи нису својој деци оно што треба да буду: подршка, заштита и утеха. Напротив; неки се понашају као најгори непријатељи сопствене деце!

У свакодневици је бар у једном тренутку био присутан делић те атмосфере: мржња, напуштеност, мук иза затворених врата, грч у стомаку... Понекад су то и много горе ствари. Понекад, оно што се дешава таквој деци прелази границу човечности. Када је угрожено физичко или ментално здравље детета, граница је сигурно пређена. Родитељи не могу увек да буду најбољи пријатељи, али чим дете у највећим проблемима и одлукама престаје да се обраћа родитељима за помоћ, то већ представља знак да нешто одавно није у реду.

„Паркови су најбољи на свету

зато што немају ћошкове као собе“...

...изјавила је осмогодишња девојчица. Зидови и ћошкови су за неку децу обични делови кућа или соба на које ће лепити постере или ставити породични рам са сликом, док за другу представљају симбол кажњавања, највећи кошмар и најгора понижења.

Каже се: „*на деци свет остаје*”. Како се родитељи понашају према деци од малена, тако ће се и деца односити према себи и осталима. У већини случајева онај ко је злостављан у детињству, када одрасте, поновиће грешке својих родитеља. Какав ће бити свет ако родитељи наставе овако да се понашају?

Каже се: „*мржња рађа мржњу*.” Иако злостављана деца узвраћају невероватном количином мржње према родитељима, они и поред тога криве себе што су се уопште родили. Да би могао да будеш психички стабилна особа, мораш прво себе да волиш, па онда све остале. Како они себе да воле, када их ни рођени родитељи не воле?

Током живота упознала сам неколико вршњака које родитељи злостављају вербално или физички. Сваки пут када бих дошла до те теме, сви су ме ућуткивали. Нико ништа не предузима по том питању, све док не дође до јако опасних повреда или, на жалост, смрти. Цело окружење једне такве породице зна шта се догађа, али сви ћуте и гледају своја посла, гледају из далека и не мешају се. Све што они виде је само врх леденог брега, испод кога је сакривен читав континент лажи, лицемерја и разних начина злостављања.

Ја никада нећу моћи да уђем у њихову кожу и никада нећу сазнати шта се све крије у том свету, у коме су љубав и топлину заменили мржња, понижење, напуштеност... Злостављена деца, уколико им неко не помогне да се извуку из тог вртлога који их полако, али сигурно уништава и вуче их ка дну, већином постану просјаци, бескућници, проститутке, криминалци и завршавају или на улици или у затвору. Злостављану деца увек пронађу нови злостављачи: криминалци, дилери, макрои... Још један круг ужаса који се наставља...

Једно јутро, када сам кретала у школу, у аутобусу се догодило нешто неочекивано, што је привукло пажњу путника. Када је једна госпођа уморна са места да би сишла на следећој станици, девојчица, не старија од седам година, кренула је да седне. У том тренутку се чуо повишен глас жене која је стајала поред ње. Раширених зеница, рашчупане косе, са цигаретом у устима и једва да је имала неко парче одеће на себи, обратила се грубо детету: „Како ти пада на памет да седнеш?! Ја сам старија и требало би да имаш бар трунку поштовања према мени ти глупо, мало, копиле! Зашто ли сам те уопште и родила, само ми проблеме ствараш ...“ Девојчица је понизно спустила главу, уморна са места и стала поред седишта своје мајке. Путници су само скренули погледе и правили се као да се ништа не дешава. Убрзо сам стигла близу школе и сишла на станици. Цео дан ми је само та сцена била у глави.

У животу је већином све шарено, али избор да ли си за живот или си против њега је увек црно-бео. Увек се зна на чијој си страни. Зато, када поред тебе седне неко напуштен, понижен или злостављан, не чекај да

изађе из аутобуса и нестане ти испред очију. Не окрећи главу. Не прави се луд. Ако се сутра предомислиш, можда ће бити касно.

Врачар Тања П₆

Земунска гимназија
